

Сирија је на реду. Овом констатацијом морамо почети текст који је посвећен крвавим сукобима у овој арапској земљи. Историја Сирије је јако дуга о чему сасвим јасно говори следећи цитат: “налазите се на месту где се може чути глас историје, где само тле садржи отиске најстаријих цивилизација света, од којих неке потичу из периода четвртог миленијума пре Христа. Сама имена локалитета евоцирају на почетак приче човечанства: Мари, Ебла, Угарит, Амрит, Апамеа, Доура-Еуропус, Палмира, Босра, Дамаск, Алепо, Хама, Латакиа...”. [\[1\]](#)

Сирија представља колевку савремене цивилизације [\[2\]](#) јер се на територији поменуте земље агрикултура у свом потпуно развијеном облику први пут јавила на свету. Ова земља важи као веома либерална исламска земља која је најтолерантнија муслиманска државу на свету у којој је чак и забрањено ношење никаба на универзитетима

[\[3\]](#)

и у којој постоји максимално поштовање верских права не малог броја хришћана који чине око 11 процената становништва.

[\[4\]](#)

Нажалост, ова земља данас представља крваво попрште сукоба између војске и, како западни медији упорно инсистирају, “протестаната” који захтевају наводну демократизацију земље и увођење вишестраначког система, као и смањење утицаја младог сиријског лидера Башара ал Асада, офтамолога по професији, и смањење утицаја владајуће Баат партије. Ал Асад је регионални секретар наведене партије која је основана у Дамаску 1946. год. од стране арапских интелектуалаца и од тада се проширила на многе земље арапског света. Партија Баат је једина политичка струја на власти у Дамаску од 1963. год. Башар ал Асад је постао председник Сирије 2000. год. наследивши свог оца Хафеза ал Асада након његове смрти. Хафез ал Асад је успео да учврсти централну власт у Дамаску која је претходно била угрожена бројним државним ударима који су углавном били организовани од стране администрације председника Ајзенхауера. Осим тога, Хафез ал Асад је умногоме допринео да Сирија постане напредна земља јер је 1973. увео Устав који је гарантовао једнака права женама у сиријском друштву. Међутим, Хафез је исто тако познат и по увођењу економских реформи које су отвориле земљу према страном тржишту. Хафез је такође улагао у развој образовног система као и у развој здравства.

Данас се ова прелепа земља, препуна културно историјског блага [\[5\]](#), налази пред ивицом грађанског рата и попут Либије њене оружане снаге се боре против “демонстраната” који се наводно залажу за већу демократизацију сиријског друштва.

Пише: Владимир Јевтић
среда, 06 јул 2011 18:49

Морамо да констатујемо да је на делу идентичан сценарио који је примењен и у Либији, коју авијација НАТО пакта бесомучно бомбардује из дана у дан, при чему страда огромни број цивила и деце. Међутим, упркос томе што ситуација у Сирији у многим аспектима веома подсећа на Либију, она се у другим аспектима потпуно разликује од трагичне ситуације која је задесила поменуто северноафричку земљу.

Либија и Сирија – да ли је могуће повући паралелу?

На основу извештаја сиријских организација за заштиту људских права у насиљу у овој земљи до сада је страдало 1 297 цивила и 340 припадника сиријских снага безбедности. Вашингтон наставља са познатом политиком оптуживања Ирана за подршку коју Ахмадинежад пружа председнику Сирије у нападима на “продемократске” снаге у земљи и ургира да Асад престане са нападима на цивиле, али су ови захтеви очигледно упућени на погрешну адресу. Државна секретарка Хилари Клинтон је у једној од својих бројних изјава навела да: “Иран подржава немилосрдне нападе Асадовог режима на мирне демонстранте”. [\[6\]](#)

Британски министар иностраних послова Вилијем Хејг такође се zaloжио да се у Савету безбедности усвоји резолуција која би приволела Сирију да “одговори на легитимне протесте, ослободи политичке затворенике, омогући приступ интернету и да сарађује са високим Комесаром УН за људска права.” Веома је индикативно то што је Хејг нагласио да не постоји могућност међународне војне интервенције (која, да подсетимо, није одобрена ниједном резолуцијом Савета безбедности) ради наводне заштите цивилног становништва као што се догодило у Либији. “У случају Либије постојао је јасан позив Арапске лиге за предузимањем акције и то је представљало јасну интервенцију Арапске лиге, али не постоји такав позив у случају Сирије”. [\[7\]](#) Наравно, ове Хејгове речи упућују на суштинско и дубоко лицемерје западних дипломата и званичника који правдају војну агресију против суверене земље наводним захтевом Арапске лиге који није уопште ни постојао у форми коју је навео Хејг. Хејг је мрежи “Sky News” такође изјавио следеће: “верујем да је време да Савет безбедности донесе јасну изјаву оне врсте за коју се ми залажемо”. Наравно, у овом контексту не морамо ни да помињемо у којој мери се НАТО пакт придржава било каквих резолуција Савета безбедности или УН уопште.

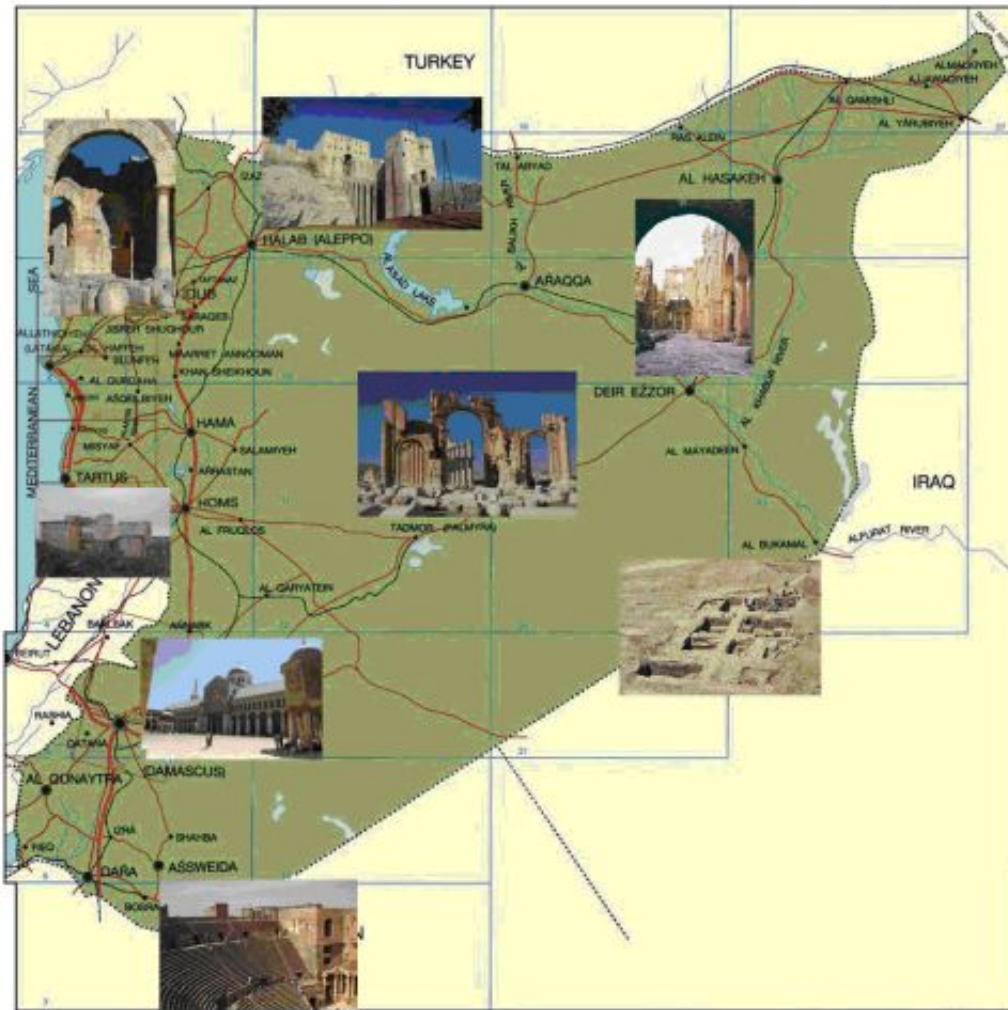
И поново као и у случају Либије, западни медији сасвим једнострано извештавају о сукобима у Сирији и наводе податке о огромним цивилним жртвама, као и о наводној чињеници да су припаднике сиријских снага безбедности убиле њихове колеге јер нису хтели да пуцају на сопствени народ(!). Не можемо да се отргнемо утиску да је на делу медијски приступ који представља слику у огледалу онога што је представљало увод у

Пише: Владимир Јевтић
среда, 06 јул 2011 18:49

НАТО “интервенцију” у Либији. Али у наставку ћемо видети да се ситуација у Либији (која је изгубила међународну подршку, а при томе мислимо превасходно на њеног лидера Моамера Гадафија) ипак у потпуности разликује од Сирије која се, по свему судећи, може ослонити на подршку Русије и Кине у Савету безбедности. На примеру већ поменуте Либије можемо јасно да увидимо да се НАТО понаша као средњевековна империја која око себе окупља вазалне земље које су спремне да дају “допринос” у борби за тзв. поштовање људских права, а чини се да је циљ Запада да се управо дестабилизују или униште режими либералних исламских земаља како би се изазвали нови сукоби и створиле неуралгичне тачке широм света које би пак послужиле као оправдање за неке будуће војне интервенције. Све наликује добро опробаном шаблону. Западне земље пре свега не уважавају специфичан културно-историјски миље, окружење и менталитет становништва поменутих земаља, јер уколико стабилан режим падне у овим државама, то широм отвара врата анархији и исламском фундаментализму. Тако да сваку врсту аргумента који почива на томе да су режими у овим земљама аутократски и недемократски и да гуше елементарне људске слободе можемо у начелу одбацити као најобичнију празну демагогију, јер оно што истински гуши људска права јесу сукоби и анархија који су неоспорно иницирани утицајем страног фактора. □□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□

Сирија, колевка цивилизације као темпирана бомба арапског света

Пише: Владимир Јевтић
среда, 06 јул 2011 18:49

[\[16\]](#) [\[17\]](#) [\[18\]](#) [\[19\]](#) [\[20\]](#)

[\[21\]](#) [\[22\]](#) [\[23\]](#) [\[24\]](#) [\[25\]](#)

[\[26\]](#) [\[27\]](#) [\[28\]](#) [\[29\]](#) [\[30\]](#)

[\[31\]](#) [\[32\]](#) [\[33\]](#) [\[34\]](#) [\[35\]](#)

[\[36\]](#) [\[37\]](#) [\[38\]](#) [\[39\]](#) [\[40\]](#)

[\[41\]](#) [\[42\]](#) [\[43\]](#) [\[44\]](#) [\[45\]](#)

